

Мариана Тинчева Еклесия
Ангелът на кварталните
гълъбчета

Болката продължи дълго: покачване на цените и застои на всички получавани средства. Пари – само за храна и то от онази, която някои градски пазари или нискокачествени магазинчета предлагат със стотинки по-евтино. Почти задължителния страх от зимата, когато разходите стават съвсем непосилни, а студът възбужда вируси и инфекции, от които всеки човек „втора ръка“ изпада в ужас – не, че тежка болест или усложнение ще го отведат към рая, а защото всички пари за храната трябва да бъдат дадени за лекарства. В професионална дискусия по телевизията лекарите безмилостно потвърдиха мнението на десеткхиляди пациенти: в западните клиники, които няма пари да си заплати лечението, напуска болницата! След тези думи на екрана се появиха млади хора, болни от рак и други неизлечими заболявания. Болните ни увериха, че от 1990 г. в България се провежда политика на геноцид, но въпреки това на тях им се живее... Не е тайна, че здравето вече е лукс за богати хора, но мъката – хем да те боли, хем да нямаш пари за лекарства, го ри душите на хиляди.

В квартала имаме една аптека, именувана „дядовата ръкавичка“. Наричаме я така, защото е малка, а в нея винаги се пххват повече хора, отколкото може да побере, понеже тук се продават лекарства без висока надценка. Две жени работят в аптеката, никой не знае точните им имена, понеже клиентите не се интересуват от хората зад щанда, а от лекарствата и техните цени. Въпреки това едната жена, около 50 годишна, наричаме Жужа заради говора ѝ, подобен на жужаща пчела. Другата, мъничка, слаба, с червени бузки и все засмяно лице, именуваме Ангелче. Средно статистически малкото Ангелче прави три пъти по-голям оборот от Жужа, защото от няколко години се разнесе мълвата, че не е само аптекарка, ами лекува с усмивка и с думи. Когато пред щанда застане някой измъчен от болка човек, тя се усмихва и казва: „Ох, гълъбчето, от какво точно страдате?“ – и започва да задава въпроси, да утешава, сякаш нея самата я боли, та накрая болният си отива с торбичка лекарства и с надеждица, че ето, вече нищо му няма. И това го прави към всички, влезли в аптеката; ама наистина към всички – дори към онези, дето близките им вече ги чакат да се преселят по-бързо в отвъдното.

Веднъж на трите стола седяха възрастни пациентки, които само чакаха да се съмне, за да отидат в аптеката дори нищо да не си купят. По това време пристигна мъж над петдесет, слаб, със силно сбръчкано, бледо лице. Щом го видя, Ангелчето взе пакетче аулин, изсипа го в пластмасова чашка и стана да налее в тази чашка вода. Като подаде лекарството на мъжа, двете жени нададоха вик – не стига, че някакъв нахалник

ги предрежда, ами му оказват високата чест да му разтворят прахче в чаша! Ангелчето пак се засмя и размахна ръце: „Не му се сърдете, той има силни болки, които не може да прекрати...!“ Мъжът подаде парите, отпи глътка от спасителния разтвор и едва сега реши, че може да обърне внимание на седналите клиентки: „Откриха ми рана в гърлото, която не може да се оперира... По-рано си купувах прахчетата за вкъщи, но забелязах, че на душата ми става леко, когато това Ангелче ми ги разтваря в чашка вода. Иначе вкъщи никой не ме пита какво ме мъчи...“ Той изпи докрай разтвореното прахче, поиска да каже още нещо, но една от жените му взе думите: „Че то и ние затова идваме тук. Понякога не ни стигнат парите, Ангелчето рече: «Вземи лекарството, когато получиш пенсия, ще ми го доплатиш...» и започва да приказва така, че ти забравиш и болката, и безпаричието.“

Ангелчето наведе глава, понеже не обичаше да слуша истините за себе си, но някой блъсна вратата с крак и вътре влезе момче с гълъбче, което поднесе към щанда: „Моля те да го превържеш, намерих го на тротоара така, не може да излети, не може да стъпи, а се страхува от хората...“ Ангелчето отрязва лента бинт, излезе при пациентите и започна да превързва краката на гълъбчето. Жена със забрадка, опряна на бастун, поклати глава: „Оставете го да умре, за него е по-добре, щом не може да лети.“ Но момчето, около десетгодишно, й отвърна сърдито: „Я, гледай, гълъбчето не може да излети, затова няма смисъл и да живее. Кака Ангела ще го съживи! При нея идват болни, които не отиват при лекар, понеже не могат да си платят преглед. Мама каза, че Бог помага чрез нея на хората, защото е много добра...“

Малкият остави гълъбчето на грижите на аптекарката, но преди да излезе, вътре влезе жена с две деца, която ядосано поиска сметка от Ангелчето – защо е дала лекарства на майка й, щом вече е предупредена, че възрастната боледува от склероза? После дойде уплашен мъж, който попита дали не си е изгубил портфейла при нея като е купувал лекарства? После влезе слаба жена, зависима от опиати, която търсеше спасение в силни лекарства; после ромска жена с три деца поиска пари или хапове против кашлица. После отмаляла болна поиска чай от витамини. После... Ангелчето слушаше внимателно всички, питаше допълнително какви са оплакванията, гледаше в компютъра усмихваше се с червените сладки бузки, казваше на всекиго, че непременно ще се излекува и даваше лекарства...

Но една вечер към 19 часа, само минути преди края на работното време, когато в аптеката имаше двама клиенти от квартала и един,

влязъл за първи път, Ангелчето беше с толкова напукани устни и червено лице, че не можеше да се усмихва, а придържаше с длани главата си. В един момент се отпусна на стола, каза: „Не мога повече!“ и обърна главата си към рафтовете с лекарствата. „Какво става? Болна ли е?...“ – непознатият млад мъж бързо влезе при нея, разтърси раменете ѝ, притисна главата ѝ с ръце, поиска да набере телефонен номер на бърза помощ, но Ангелчето го спря: „Не! Няма смисъл, сигурно ще ми мине бързо. Не съм болна аз. Преди два часа ми казаха, че детето на моя приятелка е загинало при катастрофа.“

„Но нали не е вашето дете?“ – мъжът попита учуден, че някой може да страда заради чужда мъка. „Не е загинало мое дете, но хората, с които живея, които страдат, приемам като частици от себе си, боли ме за тях...“ – тя се опита да се усмихне на мъжа, защото никога не си позволяваше да безпокои хората със свои грижи, а само приемаше техните. Мъжът се взря в лицето ѝ пред светещия екран на компютъра и каза тихо: „Но ти наистина не си човек от онези, които вървят по улицата. Ти си ангелче, което Бог е подарил на хората, за да повярват в Него...“

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10476>]